

HILGERT ISTVÁN

Ufó

Volt az úgy, hogy a kilencvenes években Nagyváradon senkit sem szólítottak a keresztnevén. Mindenkinek volt valami hülye beceneve, amit vagy a családneve, vagy a hendikepje, vagy valami lehetetlen történet ihletett. Ilyenekre emlékszem, hogy: Budi, Fikusz, Vodka, Brumi, Tyson, Sztálin, Dugó, Bagoly, és még hosszan sorolhatnám. Pintér Józsi például senki sem hívta Józsinak vagy Pintérnek. Mindenki Ufónak szólította, de fogadásom van rá, hogy a legtöbben egyáltalán nem is tudták a polgári nevét. Mielőtt Ufó lett, Józsi a Gombában dolgozott felszolgálóként. Korábban a Dacia Hotel éttermében volt felszolgáló, de az elhatalmasodó narkolepsziája miatt kirúgták, és csak két hónap somázs¹ után tudott elhelyezkedni a Gomba éttermében egy ismerős révén és nem egyből pincérként; először csak lóti-futiként mindenféle csip-csup dolgot bíztak rá, sörshordókat cipelt ki-be a raktárból, port törölt, takarított, füvet nyírt meg ilyenek. Fokozatosan nyerte el a patron² bizalmát – ahogy a váradiak mondták anno: a *beszivárgásos* módszerrel –, és mikor kilencvenkettő tavaszán az egyik pincér lelépett a Kanári-szigetekre, Józsi elöléptették.

Egy forró nyári estén történt, hogy mielőtt Józsi a Szilvásba indult fürdeni a haverokkal, elaludt a sörösládákon. Zárás után bukkant rá a takarítónő, s lányos zavarában emberünk fejére ejtette a seprűjét. Józsi arra kelt, hogy a takarítónő visongva rohan ki az épületből. Nem különösebben zavartatta magát – ilyen volt a mi Józsink –, sztoikus nyugalommal sétált ki a raktárból és elindult a Körösre, ki egész a szigetig, az éjszakai fürdőzések helyszínére. Csakhogy már igen későre járt, a haveroknak nyomuk sem volt. Nem lombozódott le, úgy döntött, még megmártózik a Körös hűsítő vizében, mielőtt hazaindul. Leúszott egész a gátig, ahol elücsörgött egy darabig, hallgatta a csobogást, a pincérkedésen és a vendéglátóipar kihívásain filozofált, élete harmonikus állandóságán, de aztán elkezdett fájni; visszaúszott a sziget csücskéig, majd ki a partra. Miközben húzta fel a nadrágját, valami fényesre lett figyelmes. Először azt hitte, egy autó reflektora az, de a fény egyre erősebben világított, szinte megvakította. Ösztönösen, erősen hunyorítva megindult a világosság felé. Mikor már csak karnyújtásnyira volt a forrástól, olyan közel, hogy még valami furcsa, sugárzó melegséget is érzett a testében, a fényzőn megszűnt. A hirtelen támadt sötétségben semmit sem látott. Egy jó fél perc kellett, mire a szeme hozzászokott a fényviszonyokhoz. Előtte a fűvön egy apró úrlény pislogott vissza

HILGERT ISTVÁN (1975, Nagyvárad) eredetileg asztrofizikusnak készült, de végül az informatikát választotta (vagy az választotta őt). A Nagyvárad-i Egyetemen végezte tanulmányait. 1999-től informatikusként dolgozik Budapesten. Szabadidejében utazik, testét funkcionálisan, elméjét olvasással edzi. Első, önéletrajzi kötete: Időkapszulák – Volt egyszer egy Nagyvárad (Publio, 2019).

1. munkanélküliség

2. tulajdonos

rá, mögötte pedig egy csészealj gőzölgött, pont olyan, amilyeneket az Erich von Däniken-könyvekben látott gyerekkorában. Újra megdörzsölte a szemét, de a látomás nem szűnt meg, az úrlény ott pislogott előtte a fűben.

Az ismert mozdulattal a földönkívüli Józsi felé emelte vékony kicsi kezének mutatóujját. Józsi viszonzta a gesztust, de akár Ádám teremtésénél, a híres Michelangelo-freskón, a két ujj sosem találkozott; pontosabban Józsi nem tudta meg, hogy megtörtént-e a kontaktus vagy sem. Az erős érzelmek kiváltották benne a kataplexiát, és ott helyben elaludt.

*

Mikor magához tért, mélyvörös, nyálkás anyag vette körül, és kellemes melegséget érzett. Békés nyugalom töltötte el, egy furcsa hipnotikus állapot, amelyet azelőtt sosem érzett. Hangokat is csak akkor hallott, amikor kinyújtotta a karját és hozzáért a nyálkás, kocsonyás anyaghoz. Enyhe hányinger kerülgette, amit fokozatosan elnyomott a helyiséget belengő kellemes meggylikőr-illat.

Ahogy feküdt ott kábultan a lötytyedt masszában, figyelmét egyre jobban felkeltették a fokozódó cuppanós, gurgulázó hangok, amik a hasmenéses gyomorrontás nyugtalanító fortyogását idézték, de nem esett pánikba, sőt azon kapta magát, hogy kényszeresen nyalogatja az ismeretlen eredetű zamatos váladékot, ami határozottan meggy volt, harmatgyenge alkoholos utóízzel. Miközben egyre szenvedélyesebben puncsolta a cuccot, a helyiség egyik végében valami keskeny üregszerűséget fedezett fel. Nem bírt ellenállni a kíváncsiságának és átrézelte magát a szűk nyíláson. A túloldalon pulzáló kékség fogadta, amely ismeretlen illatot árasztott, és áttetsző felszíne alatt vastag erek húzódtak keresztül-kasul, s bennük sűrű, sötétkék folyadék áramlott. Ahogy lenézett, látta, hogy egy hosszúkás tölcser tapad az ágyékához. Bizsergő érzés kerítette hatalmába, aztán minden porcikáját megfeszítve hatalmas magömlés közepette rekordgyorsasággal elélezett; férfiasságának nedveit elnyelte a tölcser. Önkéntelen merevedését átmenet nélküli petyhüdt állapot követte. Aztán a pulzáló kékség egyre jobban zsugorodott körülötte. A hideg áttetsző anyag bevonta a testét, mintha mind anyagi, mind szellemi értelemben megszűnt volna létezni, végül valahol a világegyetem titkos határán minden eltűnt egy elhatalmasodó sötét vákuumban.

*

Kora hajnalban tért magához a Szilvás harmatos gyepeén. Ott ült egyedül betangásodott rövidnadrágban, a csészealj hűlt helyén. A bőre természetellenesen lágy volt, selymes, mintha egész éjszaka testápolóban ázott volna, a szájában erős meggylikőr-ízt érzett, a haja zselésen csillogott.

Leszámítva az enyhe nyomást az ánuszában kifejezetten jól érezte magát, mint aki újjászületett, csak a fejében volt egy kis zavar a történetekkel kapcsolatban. Azon merengett, milyen éles kontrasztban áll a valóság a fejében kavargó emlékekkel... Egy dologban viszont biztos volt: bárki bármit is állítson majd, ez bizony nem álom volt.

Este az Astoriában mesélte az éjszaka szövevényes történéseit, hogy ufók jártak a Szilvásban, és hogy elrabolták a földönkívüliek, de senki sem hitte el a zavaros históriát – „Józsi újabb narkolepsziás rémálma”, mondogatták a haverjai. Hiába bizonygatta: „Nézzétek a bőrömet, sosem volt ilyen selymes, meg a gél a hajamon! És baszki, az enyhe nyomás a seggemben? Garantált bizonyítéka annak, hogy anatómiai vizsgálatokat végzetek rajtam! Hótzíher!” De mindhiába, senki sem vette komolyan. Mérsékeltlen csalódott volt, de nem hibáztatta a barátait. Magában viszont biztos volt, hogy aznap éjjel ő bizony részese volt egy harmadik típusú találkozásnak.

Ez volt a nap, amikor Józsiból, ufós Józsi lett, aztán meg szimplán csak Ufó; Ufóról pedig egy idő után már senki sem tudta, hogy valójában ő Pintér Józsi.

Születésnap³

Ma van a születésnapom!

+1 év, újabb ősz hajszálak, mélyülő barázdák, új olvasószemüveg, felvilágosult pesszimizmus és egy alakuló koncepció a popkultúráról – így indult a reggel, és járt hozzá egy karcos fekete a sarki presszóban. A szomszéd asztalnál arról beszélgettek (idevág), hogy az ember a kiúttalanságtól kopaszodik meg, de önbecsülésből vágja kopaszra (nagy különbség, ha engem kérdeztek). Aztán eltöprengtem a felismerésen, hogy nem vagyok már olyan fiatal, hogy mindent tudjak; így hát az elmúlt év számomra a felfedezések éve volt. Itt van néhány falvédőre való klisé, ha úgy tetszik, élettapasztalat, ami az elmúlt 12 hónapban jutott a tudomásomra, megosztom veletek, hátha Ti is tanultok belőle.

A távozás és az érkezés közel azonos fogalmak. Ha ügyesen kombinálok őket, megspórolhatod a bemutatkozásokat (és a búcsúzkodást). A Mount Everesten körülbelül 200 holttest hever, melyek mind iránypontok a csúcs felé vezető úton. Mikor Odin isten megtalálta az igazság kútját, és belenézett, fél szemére megvakult. 1980-ban C-3PO és R2-D2 ellátogattak a Szezám utcába; játszottak, énekeltek, végül pedig R2-D2 beleszeretett egy tűzcsapba. Mona Lisának nincs szemöldöke. Az ember életében szép számmal vannak olyan időszakok, amikor nincs más dolga, mint hogy üljön a

3. A Mesterek iránti tiszteletadásból a Születésnap szövegének egy-egy része direkt idézet Umberto Eco, Victor Pelevin és David Foster Wallace írásaiból.

seggén, és *fájjon*. Mindenki egyformán osztozik abban a titkos, bevallatlan meggyőződésben, hogy legbelül alapvetően különbözik mindenki másától. Alkudozás közben azt ordítani a másiknak, hogy „Baszd meg anyád!” stratégiailag teljesen megalapozott. Ha a *Titanicot* visszafelé nézed, egy szívszorító filmet látsz egy hajóról, amely kipattan a vízből, majd kiment egy csomó fuldokló embert. Egy indián közmondás szerint, ha kiülsz a folyópartra, és vársz, előbb-utóbb elúszik előtted az ellenséged hullája. Haydn komponálás közben kiöltözött, feltette a parókáját, és be is rizsporozta; mert ha nem így tett, nem ment neki. A „GSM SMS MSG” egy palindrom. Egy átlagos híresség tízszer annyi emberrel találkozik egy hét alatt, mint egy átlagos ember egy év alatt. Charlie Chaplin egyszer elindult egy Charlie Chaplin-hasonmásversenyen Monte-Carlóban és csak harmadik lett. Az Antarktisz jegének közel 3 százaléka pingvinhúgy. A csuklás legbiztosabb ellenszere, ha körbeszaladod az épületet háromszor anélkül, hogy arra gondolnál: *farkas*. Bármilyen hosszú útra megy a számár, sosem fog lóként visszatérni. Az egyik ember gondolkodik, a másik ember a sírját ássa. Hogy különbözteted meg őket? A *wabi-sabi* egy olyan japán esztétikai látásmód, ami a mulékonyságban, a tökéletlenségben és a hiányosságban fejezi ki a szépséget. A krétai Epimenidész azt mondja: minden krétai hazudik. Epimenidész krétai, és jól ismeri a krétaiakat, tehát ha ő mondja, akkor igaz. Mindazok, akik azt gondolják, hogy Epimenidész hazudik, szükségképp megbíznak a krétaiakban; a krétaiak viszont nem bíznak meg a krétaiakban, ezért egyetlen krétai sem gondolja azt, hogy Epimenidész hazudik.

A *Vesztett a világban* Sailor Ripley így búcsúzik el a fiától: Ha valaha valami gáz van, fiam, jusson eszedbe, amit Pancho mondott Cisco Kidnek: lelépni, mielőtt egy kötél végén táncolunk, zene nélkül.

Ma viszont, ezen a könnyed téli reggelen Dzsingisz kán szavai jutnak eszembe, amiket a nagykán egy hasonlóan deres pirkadaton mondott, mikor letekintett a végeláthatatlan birodalmára: a lópofákat és az emberek arcát, a parttalan élő áradatot nézve, amelyet az én akaratom támasztott, és amely a bíborvörös alkonyi sztyeppen a semmibe száguld, gyakran gondolok rá: hol vagyok Én ebben az áradatban?